

Ljubezenski roman

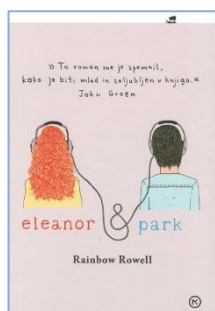
Sokolov, C.: Vsak s svojega planeta

Simon na začetku drugega letnika dobi novo sošolko Katjo, ki mu takoj postane všeč. Zaljubi se, tudi Katji je Simon všeč. Skupaj vadata za koncert pevskega zbora. On spremlja pevski zbor na klavirju, ona poje v pevskem zboru, hkrati pa tudi kot violinistka večkrat zaigra z njim. Čeprav sta si močno všeč, je Katja do Simona zelo zadržana; njune predstave o ljubezenski zvezi se precej razlikujejo. Jima bo uspelo premostiti razlike, ali bodo vendarle prevelika ovira?

Objeta zreva v reko. Objem ni čisto pravi, a vsaj trudiva se. Težko je načeti katerokoli temo, ko se skazi vzdušje. Vseeno se trudim domisliti snovi za pogovor, s katerim bi premagala molk, ki je stopil med naju.

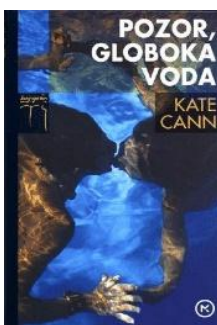
Rowell, R.: Eleanor in Park

Eleanor in Park se spoznata na šolskem avtobusu – nova sošolka, rahlo čudaška rdečelaska Eleanor, se počasi zbliža s Parkom. Čim dlje se trudi skrivati velike razlike, ki visijo nad njima. Parkova družina je mirna, urejena in dobro preskrbljena, medtem ko se sama, najstarejša od štirih otrok, ob nasilnem očimu in neodločni materi vsakodnevno srečuje s pomanjkanjem, alkoholom in brezčutnostjo. Tudi v svojem razredu ni priljubljena, Park pa se trudi biti povsem neopazen, saj je po rodu iz Koreje.

Ni bila samo nova – ampak velika in nerodna. Z noro frizuro – ne samo kodrasto, še svetlordečo povrhu. Oblečena pa je bila kot ... kot bi si želela, da zijajo vanjo. Ali pa sploh ni štekala, v kakšnem razsulu je. Na sebi je imela karirasto srajco, moško srajco, okoli vratu ji je bingljalo pol ducata čudaških ogrlic, okrog zapestij pa je imela ovite rute. Parka je spominjala na ptičje strašilo ali pisane gvatemalske lutke, ki jih je njegova mama imela na predalniku. Na nekaj, kar ne bi preživel v divjini.

Cann, K.: Pozor – mokra tla, Pozor – globoka voda, Pozor – samo za plavalce

Trilogija o ljubezni med Colette in Arthurjem. Art je privlačen fant, v katerega se zaljubi Colette in kmalu postaneta par. V knjigah sledimo njuni ljubezni od romantičnih vihravih začetkov, do bolj realističnega nadaljevanja.

Spuščala sem se po stopnicah, ko sem slišala glasno govoriti mamo. In potem sem slišala Arta, prav tako glasnega. Mami je pravila Artu, kako pogumna sem bila, in da res ne bi smela tako kmalu ven, ker potrebujem čas, da s tem res opravim. Hkrati je Art razlagal mami, kako pogumna sem bila in da moram ven, da opravim s tem, kar se je zgodilo. Bilo je brezupno. V resnici je mama hotela reči: »Izgini iz moje hiše, ti malopridnež!«. In on ji je hotel reči: »Spelji se, ti stara fosilka!« Vročje je postajalo, vendar sem vedela, da ju lahko obvladam.